

РЕШЕНИЕ

№ 44

гр. Велико Търново , 25.02.2021 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

**АПЕЛАТИВЕН СЪД – ВЕЛИКО ТЪРНОВО, ТРЕТИ ГРАЖДАНСКИ И
ТЪРГОВСКИ СЪСТАВ** в публично заседание на двадесет и седми януари,
през две хиляди двадесет и първа година в следния състав:

Председател:	ИЛИЯНА ПОПОВА
Членове:	ГАЛЯ МАРИНОВА МАЯ ПЕЕВА

при участието на секретаря МИЛЕНА С. ГУШЕВА
като разгледа докладваното от МАЯ ПЕЕВА Въззивно търговско дело №
20204001000**9 по описа за 2020 година

за да се произнесе, взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 258 и сл. ГПК.

С Решение № 50 от 16.06.2020 г. по т. д. № 107/2019 г. Окръжен съд Ловеч е осъдил ЗД "Бул Инс" АД да заплати на К.Ц. М. сумата от 90000 лв., представляваща застрахователно обезщетение за претърпени неимуществени вреди от телесни увреждания, в резултат на пътно – транспортно произшествие, настъпило на 08.03.2019 г., причинено при управление на лек автомобил Опел Мерива от С. Б. К., застрахован водач при ответника по застраховка "Гражданска отговорност", ведно със законната лихва върху главницата, считано от 12.06.2019 г. до окончателното ѝ изплащане, както и да заплати сумата от 2182,42 лв. – застрахователно обезщетение за имуществени вреди от същото ПТП, ведно със законната лихва от 12.06.2019 г. до окончателното изплащане, като е отхвърлил предявения иск за неимуществени вреди за разликата от 90000 лв. до пълния претендиран размер от 100000 лв. Присъдени са разноски.

Против това решение е постъпила въззивна жалба от ЗД "Бул Инс" АД само в частта над 45000 лв. до уважения размер от 90000 лв. В нея се излагат доводи за неправилност на постановения съдебен акт, тъй като според жалбоподателя решението е постановено при неправилен оценъчен анализ на причинените вреди на ищцата. Не е отчетен възстановителния период от получените травматични увреждания – 7 – 8 месеца, от който изпитваните болки и дискомфорт са били 3 – 4 месеца. Към момента на изготвяне на съдебно – медицинската експертиза ищцата е била възстановена напълно, като е можела да движи и двете си ръце в пълен обем. Според жалбоподателя не е отчетена съдебната практика за присъждане на обезщетения за сходни увреждания, както и не е отчетено, че обезщетението се определя към момента на причиняване на вредите, а не към постановяване на решението.

Отправено е искане да се отмени решението в обжалваната част и вместо него се постанови друго, с което се отхвърли исковата претенция над сумата от 45000 лв. до уважения размер от 90000 лв.

В срока за отговор насрещната страна е депозирала становище, с което оспорва жалбата, като счита същата за неоснователна и моли потвърждаване на обжалваното решение.

Настоящият състав, като взе предвид наведените в жалбата оплаквания, становищата на страните и като прецени събраните по делото доказателства, приема за установено следното:

Въззивната жалба е подадена в срок, от надлежна страна, срещу подлежащ на обжалване съдебен акт, поради което се явява процесуално допустима и следва да се разгледа по същество.

При извършване на проверката по чл. 269 ГПК настоящият състав констатира, че оспореното съдебно решение не страда от пороци, водещи до неговата нищожност – постановено е от законен състав, в пределите на правораздавателната власт на съда, в писмена форма, с разбираемо изложени аргументи, подписано от председателя на състава. При извършената служебна проверка въззивният съд констатира, че съдебното решение е допустимо в обжалваната част, поради което следва да пристъпи към решаване на спора по същество, съгласно чл. 271, ал. 1 ГПК.

В исковата си молба К.Ц. М. твърди, че на 08.03.2019 г., на ПП I-4 при км 29+780, движейки се в посока гр. София, водачът на лек автомобил Опел Мерива, с рег. № ЕВ 72** ВА С. Б. К., на прав пътен участък и при суха пътна настилка, навлиза в лявата пътна лента, излиза от пътното платно и самокатастрофира, като предизвиква ПТП. При инцидента тежко е пострадала К.М. – пътник в лекия автомобил. Същата е транспортирана в състояние на кома до Спешното отделение на УМБАЛ „Д-р Георги Странски“ ЕАД, гр. Плевен. При престоя си в болница е диагностицирана с контузио капитис ет корпорис, контузио церебри регио базо темпоралис билатералис, контузио пулмонис, фрактура хумери декстра – фиксацио металика, паресис нерви радиалис декстра травматика, разкъсно – контузна рана регио фронталис декстра. При консултация с лицево – челюстен хирург е установена и фрактурна линия в областта на десния максиларен синус. Пострадалата е била в 20 – дневна кома. След стабилизиране на състоянието ѝ са извършени две оперативни интервенции. В хода на провежданото лечение е била интубирана оротрахеално с туба № 7,5 и е включена на изкуствена белодробна вентилация. На 11.03.2019 г. под обща анестезия ѝ е била направена средна трахеостомия, като е поставена канюла № 8. На 02.04.2019 г., след близо едномесечен престой в лечебното заведение е изписана. На 02.05.2019 г. при образно изследване се установява наличие на посттравматичен хроничен субдурален хематом в дясно фронтално, проследяват се също и хеморагични контузионни огнища. След инцидента ищцата е ползвала отпуск за временна неработоспособност. Получените увреждания са затруднили нормалното хранене и всички физически активности. М. изпитва дискомфорт и силна болка в травмите, бързо се уморява при физическа активност, не може да спи спокойно. След произшествието речта ѝ е била значително затруднена, получените наранявания, освен че са болезнени, са загрозили и външния вид на ищцата, което предизвиква у нея срам и неувереност. Счупването на раменна кост на дясна ръка е засегнало възможността ѝ да извършва елементарни битови дейности.

С молба, вх. № ОК-350822/12.06.2019 г. ищцата отправила претенция за обезвреда на основание чл. 380 КЗ, за понесените вреди към ответника, но към момента на исковата молба дружеството не е определило обезщетение. Счита, че справедлив размер на обезщетението за претърпени

неимуществени вреди би бил сумата от 100000 лв., за заплащането на която предявява настоящия иск, ведно със законна лихва, считано от 12.06.2019 г. до окончателното изплащане. Предявен е и иск за заплащане на имуществени вреди в размер на 2182,42 лв., представляващи разходи за лечение и медицински изделия, ведно със законната лихва от 12.06.2019 г. до окончателното изплащане.

С отговора на исковата молба искът се оспорва с няколко основни възражения: оспорва се механизма на настъпване на произшествието, наличието на вина на застрахования водач. Оспорват се вредите, размера на претендираното обезщетение, като силно завишен. Направено е възражение за съпричиняване, изразяващо се в неизползване на предпазен колан.

С постановеното решение съдът е приел, че са налице всички елементи на чл. 45 ЗЗД за ангажиране отговорността на застрахования водач, и като е анализирал естеството на травматичните увреждания, преодоляването им, предприетото лечение, възрастта на ищцата, конкретните за страната и региона икономически условия, е приел, че справедливия размер на обезщетението за неимуществени вреди възлиза на 90000 лв., в който размер на уважил претенцията, като за разликата до 100000 лв. е отхвърлил предявения иск, уважил е претенцията за заплащане на обезщетение за имуществени вреди.

Настоящият състав намира за установено от фактическа страна следното:

От Констативен протокол за ПТП с пострадали № 14 от 08.03.2019 г. се установява, че лек автомобил Опел Мерива, управляван от С. Б. К., на прав пътен участък, при суха пътна настилка, с посока на движение към гр. София, навлиза в лява пътна лента и излиза от пътното платно, като самокатастрофира. При ПТП водачът е починал, К.М., пътник в автомобила, е тежко пострадала. По случая е образувано ДП № 33/2019 г. на РУ Угърчин, приключило с постановление от 07.10.2019 г. на Окръжна прокуратура Ловеч за прекратяване на наказателното производство.

Във връзка с механизма на ПТП е изготвена и изслушана съдебно – техническа експертиза. Вещото лице констатира от данните по делото, че

ПТП е настъпило на първокласен т I-4 София – Варна, в района на км 29+790, при ясна видимост, суха настилка, на участък без повреди. По обяд водачът на лек автомобил Опел Мерива, с ДК № ЕВ 72** ВА С. К. от гр. Габрово, се движи в посока гр. Варна – гр. София. На предната седалка се вози ищцата К.Ц. М., с поставен предпазен колан. Автомобилът на К. е бил в колона от 4 – 5 автомобили пред него и е бил последен в колоната. От показанията на св. Николов, очевидец на инцидента, управлявал товарен автомобил в насрещното платно, автомобилът на К. двукратно е излизал в насрещната лента и се е връщал в своята, като при третото излизане в насрещната лента я пресича косо, напуска пътя и се забива странично с дясната си част в крайпътно дърво. Скоростта на движение на лекия автомобил преди удара е била 83 км/ч, а при удара – 57,6 км/ч. Няма данни за техническа неизправност на автомобила. При движението напред и плъзгането на автомобила надясно, телата на возещите се се наклонят надясно, като при удара в дървото, те политат напред и надясно вследствие на инерционните сили, като тялото на К.М. се насочва към предна дясна врата, а главата към предна дясна колона. Същевременно тялото е задържано в политането напред от предпазния обезопасителен колан, а след това тялото и главата са „посрещнати“ от двете отворили се въздушни възглавници – пред и вдясно от нея. Пластичната деформация на вратата и проникването ѝ навътре, притискат тялото на М. и го изместват заедно с предна дясна седалка към предна лява, като въпреки отворилите се два еърбега, тя получава съответните травми.

След инцидента М. е откарана в УМБАЛ „Д-р Г. Странски“ ЕАД, Плевен, видно от приложената епикриза. Поставената диагноза е контузио капитис ет корпорис, контузио церебри регио базо темпоралис билатералис, контузио пулмонис, храктура хумери декстра, фиксацио металика, паресис нерви радиалис дакстра травматика, разкъсно контузна рана регио фронталис декстра. В анамнезата е посочено, че пострадалата е транспортирана в общо тежко състояние /кома/. На 30.03.2019 г. е извършена оперативна интервенция, при която щателно е почистена разкъсно – контузната рана в дясно фронтално и са поставени няколко единични шева. По делото е приложена медицинска документация, подробно анализирана от вещото лице. Пострадалата е била в 20 дневна кома, като след стабилизирането ѝ са извършени две оперативни интервенции. Налагали са се многократни

кръвопреливания. Извършени са оперативни интервенции за оперативно почистване и възстановяване на раните на главата и фиксация на счупената дясна раменна кост с метал /метална остеосинтеза/. Изписана на 02.04.2019 г. с окончателна диагноза контузия на главата и тялото, контузия на мозъка базополарно двустранно, контузия на белия дроб, счупване на дясна раменна кост, фиксация на същата с метална остеосинтеза, парезис на десен лъчев нерв от травматично естество, разкъсно контузна рана на челото вдясно. При магнитно резонансна томография от 02.05.2019 г. е установен посттравматичен хроничен субурален хематом в дясно фронтално, хеморагични контузионни полета. Представените болнични листи за временна нетрудоспособност са до 05.01.2020 г. Счупването на дясна раменна кост с последваща метална остеосинтеза и данните за увреда на лъчевия нерв на дясната ръка са довели до затруднение движенията на дясната ръка за около 7-8 месеца. При извършения личен преглед от вещото лице, същото е констатирало, че ищцата е ориентирана за време и място, адекватна и спокойна е, няма спомен за случилото се. По предната повърхност на шията се вижда белег от направената по време на лечението ѝ трахеостома. На лява лакетна ямка е установен белег с белезникав цвят и размери 5 на 0,5 см. По задната повърхност на дясна мишница е установен масивен линеен белег със същия цвят и дължина 23 см на 0,5 см, разположен по цялата дължина на мишницата. По предната повърхност на дясно бедро има белег с размери 2 см в диаметър и в окосмената част на ляво слепоочие също има белег с размери 2 см в диаметър. М. движи в пълен обем двете си ръце. Вещото лице не е констатирало остатъчни явления от парезата на лъчевия нерв на дясната ръка. От анализа на състоянието на ищцата вещото лице приема, че коматозното състояние, продължило около 20 дни обуславя разстройство на здравето, временно опасно за живота. Счупването на раменна кост на дясна ръка с последващо оперативно лечение – метална остеосинтеза обуславя затруднение движенията на дясна ръка за около 7-8 месеца. За коматозното състояние е приложено консервативно лечение. Пострадалата е търпяла болка и дискомфорт около 3-4 месеца следоперативното лечение. По - интензивни са били болките веднага след произшествието и около 1-2 седмици след него. Всички травматични изменения на пострадалата са в причинно следствена връзка с произшествието. В съдебно заседание вещото лице изяснява, че възстановяването на ищцата след двадесетдневна кома е пълноценно, като за

сега тя е възстановена напълно – соматично и психично. Белезите ще останат за цял живот, като според вещото лице те не обуславят нито козметичен дефект, нито обезобразяване. При правилно лечение оплакванията, които пострадалата споделя и са характерни за тази ситуация, отзвучават обикновено за година.

За изясняване на фактическата обстановка е разпитана свидетелката С. М., майка на ищцата. Към момента на инцидента ищцата работела като медицинска сестра в гр. София. Когато узнали за инцидента, свидетелката и съпруга ѝ отишли в гр. Плевен, където разбрали, че поддържат дъщеря им в изкуствена кома, тъй като има силно възпаление на мозъка. Впоследствие подписали документ, за да ѝ направят трахеотомия. За пръв път свидетелката я видяла след една седмица, но К. не била в съзнание, била на система, преливали ѝ някакви лекарства, ръката ѝ била гипсирана. Свидетелката разбрала, че освен силния удар в главата и отокът на мозъка, ищцата има счупване на горна челюст и на дясна ръка. Наложило се чрез познати да осигуряват кръв за кръвопреливане. Ищцата била 20 дни в кома, през което време свидетелката успяла да я види 2 – 3 пъти. Преместили К. в неврохирургия, където в продължение на пет дни майка ѝ била с нея. След като излязла от кома, ищцата познала майка си, баща си и брат си, но не могла да познае своя приятелка и майка ѝ. Не могла да разпознае и объркала и други свои приятели, които са идвали да я видят. През първата нощ бълнувала несвързани неща и чак след втория – третия ден можело да се проведе с нея разговор. Свидетелката постепенно започнала да я захранва, според лекарските указания, като разказва, че дъщеря ѝ макар и контактна, много неща не си спомняла, не можела точно да се изразява. Като се прибрали вкъщи, в продължение на 2-3 месеца имало неща, които не може ла да ги каже с точната дума, забравяла я и се налагало да обяснява. И към момента на разпита на свидетелката /м. март 2020 г./ за някои думи трудно се сещала. Опитвала се да чете, но малко сричала. Наложило се свидетелката 2-3 месеца след изписването на К. от болница да си вземе отпуск, за да се грижи за нея, тъй като в началото не можела да става и всички хигиенно-битови нужди са били извършвани с непосредствената помощ на свидетелката, а след това ищцата започнала бавно да се раздвижва, придружавана от майка си или баща си, тъй като ѝ се виело свят и едва вървяла. След операцията не можела

да се храни с ръката си, започнали да ходят на рехабилитация. Към момента на разпита на свидетелката К. се чувствала по-добре, но когато натоварела мозъка, започвало да я боли глава. Наложило се да прекъсне образованието си, тъй като учела магистратура, като свидетелката ѝ помагала да си пише курсовите работи на компютъра, тъй като ищцата имала затруднения за това. Боляли я краката от залежаване, получила проблеми със стомаха. За мозъка постоянно вземала лекарства, оплаквала се понякога от главоболие. Останали ѝ белези, и в продължение на пет месеца ходила до София да ѝ правят процедури за премахване на белезите – единия на лакътя, другия отпред на трахеотомията, тъй като белезите били големи и я притеснявали. Получила алергия от лекарствата, започнали да ѝ излизат пъпки по лицето, което я карало да се срамува. В същата насока са и показанията на св. Цоньо Михов, баща на ищцата. Той също е възприел, че след излизането от кома ищцата не познала някои свои приятелки. Жена му останала да се грижи за нея, тъй като не можела да става самостоятелно. Ръката ѝ била гипсирана, впоследствие се наложило да купят уред за раздвижване, тъй като имплантът бил на милиметри от сухожилието и трябвало да се внимава с раздвижването. Не си спомняла за произшествието, впоследствие започнали да ѝ се появяват някакви картини, но проявявала страхове. Първоначално я било страх да шофира, но към момента на разпита това ѝ попреминало според свидетеля и тя започнала да шофира в града. На големи разстояния не се наемала, защото ѝ ставало тежко, все пак мозъка е бил ударен. Прекъснала образованието си, сега пак го подновила, изкарала си магистратурата, но една година назад. Има белези, ходила на лекар за премахването им. Преди инцидента работела в раковата болница, но сега искала да напуска, защото нямало да може да се справя. Св. С. посетила ищцата след като излязла от комата и разказва, че нея не я познала. Не можела да става, но свидетелката видяла, че била вързвана, защото буйствала. Възприела я с объркан, неадекватен поглед, не отговаряла адекватно на въпросите. След инцидента трудно изразявала някои изречения, замисляла се за думите. Страхувала се да започне пак работа, боляла я главата понякога.

Не се спори, че водачът на МПС е застрахован при ответното дружество към момента на ПТП. Ищцата е отправила застрахователна претенция към ответника, получена от него на 12.06.2019 г., по която са

изисквани допълнителни документи, но към подаване на исковата молба не е определено и изплатено обезщетение.

При тази фактическа обстановка съдът прави следните правни изводи:

От събраните по делото доказателства настоящият състав намира, че безспорно се доказва наличието на противоправно поведение на С. К., в резултат на което на ищцата са причинени вреди. Противоправността на поведението му следва от нарушаване на конкретни правни норми, уреждащи правилата за движение по пътищата – чл. 20, ал. 1 ЗДвП /вменяващ задължение на водачите да контролират непрекъснато пътното превозно средство/. От събраните доказателства се установява, че К. с управлението от него автомобил със скорост 83 км/ч, движейки се на прав участък по първокласен път в посока към гр. София, в нарушение на посочените по-горе правила за движение по пътищата, навлязъл в насрещната лента, пресякъл я косо, напуснал пътното платно и се забил странично с дясната си част в крайпътно дърво. При удара в дървото стволът му се врязал в дясната странична част на автомобила, където на предна седалка е пътувала ищцата.

Като пряка и закономерна последица от физическите закони, в резултат на удара, ищцата е получила телесно увреждане – контузия на главата и тялото, контузия на мозъка базотемпорално двустранно, контузия на белия дроб, счупване на дясна раменна кост, фиксация на същата с метална остеосинтеза, парезис на десен лъчев нерв от травматично естество, разкъсно – контузна рана на челото вдясно. Това увреждане представлява нарушаване на основно конституционно закрепено абсолютно субективно право, и в субективен план предизвиква претърпяване на болки и страдания от увреденото лице, нетърпими в началото и постепенно затихващи.

Между противоправното и виновно поведение на водача С. К., изразяващо се в нарушаване правилата за движение по пътищата и настъпилата вреда е налице пряка и непосредствена причинна връзка.

С оглед на това, настоящият състав приема, че са налице предпоставките за ангажиране на деликтната отговорност на водача К. по чл. 45 ЗЗД, съгласно който всеки е длъжен да поправи вредите, които виновно е причинил другиму. К. е управлявал автомобил, застрахован по застраховка

"Гражданска отговорност" при ответното дружество. В този смисъл за застрахователя се поражда задължението да покрие в границите на определената в договора застрахователна сума отговорността на застрахования за причинените от него на трети лица имуществени и неимуществени вреди – чл. 429, ал. 1 КЗ. К. се явява застраховано лице по смисъла на чл. 477, ал. 2 КЗ. Увреденото лице е упражнило правото си на пряк иск от застрахователя, възможност, предвидена в чл. 4**, ал. 1 КЗ. Същото е изпълнило задължението си за предявяване на застрахователна претенция по реда на чл. 498, ал. 1 КЗ, по която застрахователят не е определил заплащането на обезщетение.

Спорен в настоящия случай е размера на дължимото и определено от първостепенния съд обезщетение, което следва да се определи по справедливост, съгласно чл. 52 ЗЗД. Разясненията по прилагане на справедливостта като критерий за определяне на размерите на обезщетенията за неимуществени вреди са дадени в ППВС 4/23.12.1968 г. В него е посочено, че следва да се преценят редица конкретно обективно съществуващи обстоятелства - характер на увреждането, начин на извършването му, обстоятелствата, при които е извършено, причинени морални страдания, осакатявания и др. Съдебната практика е наложила и като допълнителен критерий икономическата конюнктура и общественото възприемане на справедливостта на всеки отделен етап от развитието на обществото в страната. Икономическата конюнктура е видима от непрекъснатото нарастване на нивата на застрахователната сума, уредено по законодателен път – пар. 1, т. 5, пар. 4, ал. 3 и пар. 27 от ДР на КЗ /отм./; до достигането на лимита на отговорност, дефиниран в чл. 266, в сила от 11.06.2012 г. КЗ /отм./; , а впоследствие – регламентиран в чл. 492 КЗ. В конкретния случай, следва да се вземат предвид следните обстоятелства: естеството на травмите – увреждания в областта на главата, довели до разстройство на здравето, временно опасно за живота, предвид 20 дневната кома; комплексност на уврежданията – в главата, на дясна раменна кост, парезис на десен лъчев нерв, контузия на белия дроб; лечението им – претърпени две оперативни интервенции, с продължителност на възстановителния период за ръката – 7- 8 месеца, а с оглед коматозното състояние – една година, с тежък възстановителен период; възраст на пострадалата – 25 години към момента на

инцидента; отражение в социално – битовия живот на ищцата – почти едномесечен предстой в болнично заведение, 9 месечен период на домашно лечение, през който ищцата е в отпуск за временна нетрудоспособност; зависимост от чужда помощ при задоволяване на елементарни хигиенно битови потребности, особено силна в първите месеци след ПТП; прекъсване на образованието за една година и трудности при възстановяване на ежедневните дейности – при работа с компютър, шофиране, всякакъв вид умствено натоварване; притеснения, изразени пред свидетелите, че няма да може да се справя с работата си; наличието на видими козметични дефекти – белези от направената трахеостома, в областта на лява лакетна ямка и по задната повърхност на дясна мишница, които въпреки предприетите процедури не са заличени и които с оглед младата възраст на ищцата водят до притеснения и срам. Същевременно, видно от заключението на вещото лице по изслушаната съдебно медицинска експертиза, ищцата напълно се е възстановила, няма остатъчни явления от парезата на лъчевия нерв на дясната ръка, няма данни за съществени изменения в психологически план.

При така изложените обстоятелства и с оглед съдебната практика, служеща като ориентир при подобен вид увреждания, настоящият състав счита, че размер на обезщетението от 90000 лв. би могъл адекватно да компенсира /доколкото изобщо могат да бъдат съпоставени душевните състояния с материалните блага/ причинените болки, страдания, неудобства. По така изложените съображения настоящият състав намира, че предявената от К.Ц. М. претенция против ЗД "Бул Инс" АД за обезвреда на претърпените неимуществени вреди от телесни увреждания, вследствие на настъпилото пътно – транспортно произшествие на 08.03.2019 г., е основателна и доказана до размер на 90000 лв., до който размер искът подлежи на уважаване.

С оглед на гореизложените съображения, съвпадащи със съображенията на първоинстанционния съд, настоящата инстанция счита, че оспореното решение в обжалваните части е правилно, което обуславя потвърждаването му като такова.

При този изход на спора, в полза на процесуалния представител на ответника по жалба следва да се присъди възнаграждение за адвокат по реда на чл. 38 ЗА в размер на 2256 лв., с ДДС, съобразно обжалваемия интерес.

Водим от горното и на основание чл. 271, ал. 1 ГПК, съдът

РЕШИ:

ПОТВЪРЖДАВА Решение № 50 от 16.06.2020 г., постановено по т. д. № 107/2019 г. на Окръжен съд Ловеч в обжалваната част.

ОСЪЖДА ЗД "БУЛ ИНС" АД, ЕИК 831830482, със седалище и адрес на управление гр. София, район Лозенец, бул. Джеймс Баучер, 87 да заплати на **адв. Р.М.**, САК, гр. София, ул. ***** **сумата от 2256 /две хиляди двеста петдесет и шест/ лева**, представляваща възнаграждение за адвокат с включен ДДС, дължимо по реда на чл. 38 ЗА за въззивното производство, съобразно обжалваемия интерес.

Решението подлежи на касационно обжалване пред ВКС в едномесечен срок от връчването му на страните.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____